

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Autoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 10. Quinam accusare prohibeantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

do solum qualiter cum majore proprietate loqui, Sanch. l. 6. *cons. c. 1. dub. 30. n. 3.* ait de Lugo l. c. Alii tamen cum Fagund. l. c. n. 11. & 12. non agnoscunt in hoc puncto differentiam inter denunciationem, & accusationem cum dicta protestatione, utuntur nomine accusationis simpliciter, & magis, ut putant, proprie ad c. 2. de homic. Et hæc distinctio inter delicta publica & privata magis est de jure civili quam canonico, quo omnia delicta censentur publica, ita ut sublatis hodie dum Locorum statutis & consuetudinibus nullum inter eas sit discrimen, & judex procedere possit ex officio, admittis ad accusandum quibuscumque, de cætero ad hoc non inhabilibus, uti monent Clar. Farin. paulò ante citati apud Wiestn. h. t. n. 26.

Quæstio 10. Quinam accusare prohibentur?

R Esp. Ab accusando criminaliter prohibentur plura hominum genera, tum ex natura rei, tum vi legum ob varios defectus & causas, puta ob defectum rationis vel ætatis, ob sexum, statum, officium, delictum, infamiam, excommunicationem, inimicitiam, suspicionem calumniam, conjunctionem sanguinis, affinitatis, reverentiam, quæ congesta à Gl. in cap. si legitimus. h. t. & l. 8. ff. qui accusare possint. sic itaque:

1. Primò ex natura rei accusare non possunt ob defectum animi seu rationis furiosi & mente capti, cum, quæ geruntur, non intelligunt, l. dum modo. §. 1. ff. de procurat. Et ob defectum furdi & muti à natura. Decian. tract. crim. l. 3. c. 1. n. 1. & 3. Reiffenst. h. t. n. 21. & Wiestn. n. 27. cum communi arg. l. 1. §. 3. de postul.

2. Secundò ob defectum ætatis repelluntur, non tantum non egressi infantiam, sed & pupilli, alique impuberes infante majores. l. qui accusare. ff. hoc tit. can. prohibentur. can. 2. q. 1. nisi quòd hi, adhibito tutoris consilio & consensu, suas suorumque injurias prosequi possint, ut liquet ex L. 2. §. 1. ff. hoc tit. Pirh. h. t. n. 4. §. 3. Wiestn. n. 27. Lauterb. ad ff. h. t. §. 3. Brunnem. ad L. 4. C. de auth. prest. n. 1. uti & de crimine Læx Majestatis accusare, L. 8. H. ad L. Juliam Majest. Wiestn. l. c. sed neque puberes, minores tamen 20. annis soli sine auctoritate curatoris, non nisi in dictis casibus ad publicè accusandum admittuntur; cum eadem tamen auctoritate in aliis casibus seu delictis accusate permittantur, modo ejus sint ætatis, ut postulare & in publicum procedere possint, nimirum 17. annorum, ut Reiffenst. h. t. n. 6. citans L. 1. §. 3. ff. de postuland. & L. 4. de auth. prest. Quin & indistinctè omnes, modò annum 14. excefferint, admitti ad accusandum, testantur Pirh. & Reiffenst. cum Claro §. fin. q. 14. n. 7. his non obstante L. 1. §. 6. ff. ad L. Juliam de adulteriis. Ubi specialiter ab accusatione adulterii excluduntur minores 25. annis, nisi eorum thorus proprius fuerit violatus; nam dum exceptio unius solius, præsupponit & firmat regulam, quoad alia crimina exclusio unius est exclusio aliorum, ac ita per hoc ipsum probatur, posse illos accusare de cæteris aliis criminibus.

3. Tertio ob sexum utpote verecundiores facilioremque ad concipiendum odium vel amorem, repelluntur ab accusando mulieres per L. cit. l. 8. ff. hoc tit. & L. 12. c. qui accus. non poss. excepto tamen iterum casu, quo sibi, suisque illatas injurias prosequi possunt per easdem leges, item crimina Læx Majestatis, & quæ huic æquiparantur, ut hæresis, per c. vergentis: de heretic. aliæque quædam cri-

mina atrocissima & excepta, qualia quæst. præced. n. 2. enumeravimus, iisque similia aut affinia, Farin. pr. crimin. a. 10. n. 16. Pirh. n. 5. Reiffenst. n. 30. §. Quarto ob conditionem, v. g. servilem, dum enim servi, agere nequeunt in civilibus juxta l. 6. de judiciis multò mitius id poterunt in criminalibus, juxta can. 6. & 7. causà 3. q. 5. & l. 26. c. ad L. Jul. de adult. Excipiuntur tamen criminalia Læx Majestatis divinæ ac humanæ, fraudata annonæ, falsatæ monetæ, Lauterb. ad ff. h. t. §. 3. Wiestn. n. 28. per L. 7. ff. ad L. Juliam Majestatis. item interfecio domini sui, cujus necem accusatione vindicare intendit servus, juxta L. 1. C. de prec. Imperat. offerend. item crimina suppressionis tabularum testamenti, quò dominus servo libertatem reliquit, cit. l. 1. & l. 7. ff. ad L. Cornet. de fals. ut iidem, & sic quoque ob conditionem ab accusando repelluntur pauperes minus quàm 50. aureos habentes, per l. non nulli h. t. Pirh. n. 6. Lauterb. h. t. §. 4. ob periculum perversionis L. 8. ff. ad legem Jul. Majest. paupertas enim sæpe cogit ad illicita.

4. Quinò, ob statum: sic filios familias accusare non posse sine consensu patris, (excepto tamen adulterio ab uxore commissio, ut Lauterb. l. c. cit. L. 37. ff. ad legem Juliam de adult.) tenent cum Gl. in L. fin. v. necessitate. c. de bonis que liber. Farinac. p. crim. tit. de accusat. q. 22. n. 10. Bart. in L. 6. ff. ad L. Juliam de adult. Alii ut Lauterb. ad ff. h. t. §. 3. Wiestn. n. 28. per l. cit. 7. ff. ad L. Jul. Majest. probabilius censent, posse id illos sine consensu patris, ex ea ratione, quod accusatio spectet ad jus publicum, & causam publicam; & in iis verò, quæ ad jus publicum pertinent, non attendatur jus patriæ potestatis, juxta L. 9. ff. qui his, qui sui vel alieni. Item ob statum clericalem vel religiosum accusare criminaliter non possunt clerici & religiosi, can. 51. c. 2. q. 7. can. 6. caus. ead. & q. præsertim ubi infligenda pœna sanguinis. Unde licet accusare possint clerici laicos ad atendum suam, (non tamen suorum) injuriam, (ut de Lug. l. c. 1. cum Fagund. l. c. art. 10.) ita & monachi seu religiosi (& utilitas monasterii sic exigit, ut Pirh. h. t. n. 10. not. 3. juxta c. ex parte h. t. & Innoc. & Abb. ibidem,) si verò est causa sanguinis, protestari debent, se non agere ad vindictam sanguinis, sed præcisè ad averendum damnum; cum alias peccent moraliter, & si mors vel mutilatio sequatur, fiant irregulares, juxta c. 21. de homic. & c. 2. eod. in 6. de Lug. cit. n. 11. cum Fagund. Reiffenst. h. t. n. 19. De cætero monachi seu religiosi, prout statuitur c. ex parte h. t. non sunt repellendi ab accusatione sui Abbatis seu Prælati, non obstante obedientia, subjectione & reverentia ei debita, nisi causa aliqua rationabilis (quia v. g. sunt excommunicati, vel inimici, vel conspiratores, ut Glof. in c. ex parte. v. aliarationabilis) impediatur. Præmissa tamen summatia cognitione, num accusans procedat malo vel bono zelo. Extenditurque hæc potestas accusandi, vel denuntiandi proprium Prælatum, ad conversos Laicos, utpote qui non sunt propriè Laici, & quorum non minus, quàm aliorum interest, habere Prælatum non criminosum. Abb. in cit. c. ex parte n. 2. Pirh. h. t. n. 14. Arg. L. 3. h. t. Sed neque necesse est, ut quidam volunt, petere prius & impetrare ab ipso Prælato vel Episcopo licentiam & potestatem hanc accusandi, cum ea ab ipso jure concessa sit cuilibet de monasterio, cit. c. ex parte, & c. illa h. t. Sanchez. L. 6. moral. c. 12. num. 19. Pirh. notab. 3. ex ea etiam ratione, quòd Prælatum diffamatum

diffamatum de crimine, aut mala administratione accusando, procuretur utilitas, avertanturque gravia damna monasterii, cuius summè interest, non habere Prælatum malum, seu, ut inquit Pirh. *Lupum pro pastore*. Jo-And. in *cit. c. ex parte*, num. 2. Abb. n. 9. Cui tamen, pendente accusatione in licitis parendum, non tamen in eo, si præciperet, ut ab accusatione desistant; quia præceptum hoc iniquum est. Abb. in *cit. c. ex parte* n. 4. Sanch. l. c. n. 13. Pirh. n. 10. Porro, quod spectat expensas faciendas, dum Religiosi accusant Prælatum suum; quæ necessariæ sunt ad litem seu causam accusationis prosequendam, subministrandæ sunt ex rebus monasterii, usque dum dicta causa finem debitum consequatur, juxta *c. ex parte*. & Gl. *fin. ibidem*. & Abbas n. 9. Uti etiam Prælato accusato debentur expensæ à monasterio ad defendendum se, quia non minùs interest monasterii, non deponi Abbatem culpæ expertem. Pirh. n. 12. cum Gl. in *cit. c. ex parte. v. alia*; idque etiam è motus & suspensus ab administratione, modo verè & realiter non sit depositus, & privatus titulo, Abb. l. c. n. 5. Sanch. l. c. n. 24.

7. Sextò, propter officium, quod gerunt, accusare nequeunt milites in castris merentes, ne hac occasione à signis & castris, & sic à defensione reip. avocentur. *L. 8. ff. h. t. Decian. tr. crim. l. 3. c. 15.* & ibid. de Lug. d. 18. t. 1. n. 12. Wicftn. h. t. n. 30. Reiffenst. n. 20. Lauterb. h. t. §. 4. qui tamen sic limitat; nisi crimen suum, suorumque injuriam contineat. Item Magistratum gerentes accusare non possunt, ne eorum potentia accusati opprimantur; & quia eos, qui ob potestatem in alios vocati nequeunt in iudicium, posse alios in iudicio accusando provocare, non videtur æquum. Quod proinde intelligendum de Magistratibus supremam potestatem & jurisdictionem exercentibus, & alium superiorem non recognoscentibus; non verò de iudicibus inferioribus, & ordinariis superioriorem recognoscentibus. Lauterb. l. c. & AA. paulò ante citati, juxta *cit. l. 8. L. nec Magistratus. ff. de jurejur.* & *L. 4. c. de offic. pref. prator. orient.*

8. Septimò, ob delictum proprium & suspicionem de eo, v. g. de crimine falsi, aliòve diffamatus, etsi nondum accusatus & condemnatus, accusare nequit alium. *Clar. §. fin. q. 14. n. 9. Reiffenst. n. 22. arg. can. 17. §. 18. caus. 2. q. 1.* Multòque minùs id potest, qui jam actu accusatus pendente hac accusatione, donec priùs se purgaverit, absolutùsque fuerit & declaratus innocens. Et sic in specie, accusatus accusatorem reaccusare nequit de pari vel minori crimine: Secus est de crimine majore, de quo accusatorem accusare potest. *arg. L. 19. c. de his, qui accus. non poss. l. ii. qui. ff. de pub. judic. Pirh. n. 6. Lauterb. §. 4. Reiffenst. n. 23.* Excepto hic iterum crimine lætæ majestatis; item nisi suam, suorumque injuriam prosequantur. AA. *cit. per LL. cit.*

9. Octavò, ob suspicionem calumniæ inferendæ, ab accusando arcentur, qui semel falsum testimonium subornati dixerunt. *L. 9. ff. h. t. Quique semel prævaricati & calumniati sunt. L. 7. §. 3. ff. h. t. L. 5. ff. de prævar. Lauterb. §. 4. Item turpem querelam exercentes, dum duo judicia adversus diversos diversorum criminum reos subseripta habent. L. 16. c. de his, qui accusare, vel pro pecunia accusare, aut ab accusatione desistere parati. L. 4. ff. h. t.*

10. Nondò, criminosi omnes & infames, quales. *L. 8. ff. h. t. c. 17. caus. 6. q. 1.* cum hoc tamen

discrimine, ut jure civili arceantur tantùm infames infamiâ juris, id est, qui ob crimen iudicio aliquo publico infamiam irrogante condemnati. *cit. L. 4. ff. h. t.* De jure canonico etiam infames infamiâ facti, etiam citra accusationem & condemnationem, *arg. can. 17. §. 18. caus. 2. q. 1. juncto cap. 17. de sponsal. Clarus §. fin. q. 14. à n. 9. Farin. pr. crimin. q. 12. n. 17. Pirh. h. t. n. 5. Wicftn. h. t. n. 29. Reiffenst. n. 22.*

11. Decimò, propter excommunicationem majorem, quâ ligati, sicut agere nequeunt in iudicio, *c. 7. de judic. c. 1. de except. in 6.* ita nec accusare, cum accusator in causa propriè actor sit. *Pirh. n. 6. Reiffenst. n. 24. Lauterb. h. 4. §. 4.* Extenditurque hoc ipsum ita, ut etiam suam, suorumque injuriam accusando prosequi nequeant; Idem cum *Farin. l. c. n. 31.* servandùmque id ipsum in foro civili. *Clar. l. c. n. 26. Farin. n. 26. §. 28. Pirh. l. c.*

12. Undecimò, infideles & hæretici accusare nequeunt Christianos & Catholicos ob suspicionem calumniæ inferendæ. *can. pagani 25. caus. 2. q. 7. Pirh. h. t. n. 6.* qui etiam id cum glos. *ibidem V. accusare.* extendit ad crimina excepta. Quod tamen de hæreticis in locis, ubi illi mixtim cum Catholicis tolerantur, locum non habere videtur.

13. Duodecimo. Ob inimicitiam capitalem vel gravem, quam quis cum alio gerit, accusator esse non potest, ob vehementem suspicionem calumniæ, dum rationabiliter præsumitur accusare ex odio, & potius privatæ vindictæ causâ, quàm ex zelo justitiæ, *Far. l. c. n. 34. §. seg. Clar. §. fin. q. 14. n. 17. Pirh. h. t. n. 7. Wicftn. n. 35. juxta claros textus can. 2. caus. 3. q. 5. c. 13. §. 19. h. t.* non obstante, quòd, qui accusatur, dederit causam inimicitiae, qui & ipse excipere potest contra inimicum accusatorem, modò non ex fraude & dolo, ut contra eum excipere possit, dederit causam inimicitiae. *Pirh. l. c. Reiffenst. n. 25. cum Abb. in cit. c. 7. n. 5.* Extenditurque hoc ipsum per *c. 7. h. t.* ad cohabitantes vel multùm conversantes cum inimico accusati, utpote qui præsumuntur amici accusatoris, idèòque ejusdem cum illo affectionis. Unde præsumuntur quoque inimici illius, qui accusatur, per *l. 1. dist. 93.* etsi non capitales. Unde etiam non totaliter repelluntur à testificando, sed minor fides eis adhibetur, ut *Pirh. l. c. cum Farin. pr. crim. p. 2. l. 2. q. 13. n. 46.* De cætero potest quis inimicum suum ob injuriam & damnum sibi suisque illatum accusare: aliàs nemo possit alterum ob inflicta vulnera vel cladem sibi suisque illatam accusare, cum ex hoc plerumque inimicitia oriatur. *Reiffenst. n. 26. cit. Mascard. de probat. consil. 899. à n. 1. Monach. de præsumpt. L. 5. præsumpt. 43.* sic etiam, quamvis quis, qui tulit testimonium contra se (idem est de eo, qui accusavit, in causa criminali non possit postmodum accusare in eadem causa, quia præsumitur exinde orta inimicitia, ut *Pirh. h. t. n. 8. arg. l. 10. h. t.* poterit tamen id ipsum, si non sponte se obtulit ad testificandum, sed coactus secerit; cum cesset tunc præsumptio inimicitiae. *Pirh. l. c. in fin. cum Abb. in cit. c. 10. n. 14.*

14. Decimotertiò ob conjunctionem sanguinis, & affinitatem, amorèmvæ, accusare nequeunt in delictis gravibus, liberi parentes suos. *Nov. 115. c. 3. §. 3. L. 8. ff. h. t.* & è contra parentes, ascendentesque & descendentes. *l. 14. c. de his qui accusare.* Item fratres & sorores invicem, *L. 13. c. eod.* excipiuntur tamen structæ insidiæ vitæ, crimen lætæ Majestatis *cit. l. 14. juncta L. pennl. c. eod.* Item si suam suorumque injuriam prosequantur, ut *Lauterb. ad ff.*

ad ff. h. t. §. 5. sic ob reverentiam & ratione beneficia accusare prohibentur: Libertus patronum, ejusque heredem, L. 8. ff. h. t. alumnus educatorem, L. 17. c. h. t. discipulus præceptorem, L. penult. c. eod. Lauterb. l. c. vassallus & servus dominum. 2. feud. 33. c. 1. Pirh. n. 6. Azor. L. 13. c. 19. dub. 6. n. 2. familiaris eum, cujus familiaritati adhæsit. L. 20. c. de his, qui accusare. Wiclm. num. 33.

Quæst. 11. An plures simul eundem accusare possint?

Resp. Pro diversis casibus diversimodè: plures, quorum omnium interest, simul uno libello reum accusare possunt. Lauterb. in ff. h. t. §. 7. Carpz. pr. crim. q. 104. à n. 47. arg. L. 4. c. h. t. concurrentibus simul ad accusandum pluribus, quorum non omnium interest, potest ac debet Judex, cognita causâ, æstimatâque eorum qualitate, puta ætate, dignitate, moribus, aliisque circumstantiis, ex eo, quod interest, vel alia juxta de causâ, ex his eligere unum, qui ad accusandum admitatur. L. 16. ff. h. t. Lauterb. l. c. cum Gilhauf. a. 26. pr. crim. c. 3. p. 2. n. 3. instituta jam accusatione ab uno, supervenientes alii volentes reum in eodem judicio publico accusare, repellendi à judice, juxta L. 3. §. 1. L. 11. §. 2. ff. L. 9. c. h. t. Lauterb. l. c. id ipsum cum Carpz. l. c. n. 46. sic limitans: nisi prima accusatio fuerit deserta, vel alio modo, ne promoveretur, impedita. cit. L. 11. §. 2. vel nisi ex eodem facto plura crimina nascantur, & reus de eorum uno, de quo necdum accusatus, accusatur. cit. L. 9.

Quæst. 12. Procuratores num accusare possint?

Resp. Procuratores, Notarii, Advocati, similesve personæ minùs principales, jure communi, tam canonico, quam civili regulariter in causis civilibus, in quibus condemnato pœna capitalis, aliave corporis afflictiva decernitur, nomine ipsius principalis, accusare nequeunt. c. 15. h. t. can. 2. caus. 5. q. 3. ubi dicitur, in criminalibus accusator non nisi per se ipsum auditur. L. penult. §. 1. ff. de publ. judic. l. c. h. t. Menoch. de arbit. L. 1. q. 80. n. 1. & 2. Clar. §. fin. q. 32. n. 2. & 3. Pirh. h. t. n. 30. Lauterb. l. c. §. 13. Ubi etiam, quod ipsum procedat juxta L. 15. L. 3. c. ubi Senator. vel clara. licet accusator sit persona illustris & clarissima. Quamvis addat hodieum ex parte accusatoris, communiter admitti procuratorem; juxta ordin. crim. à 12. intellige non tantum ad excusandum principalem, ratione absentia, ut Pirh. n. 32. diluendâsque motas contra eum exceptiones, sed & ad agendum causam principalem, seu ad agendum, ut patet ex adjuncta ab eo ratione; quia nimirum hodieum necessitas inscriptionis, & pœna talionis, abiit in desuetudinem. Sed neque ex parte rei, ad defendendam ejus causam, in judicio criminali admittitur procurator, ubi agitur de pœna capitali, vel corporali afflictiva corporis. cit. L. penult. ff. de publicis judiciis, & AA. cit. bene tamen in causis criminalibus, dum reo imponenda pœna pecuniaria, similisve juxta L. 1. ff. an per alium. caus. appellat. Menoch. l. c. n. 119. Clar. l. c. n. 4. Pirh. n. 33. ex ea ratione: quòd, quando imponitur pœna pecuniaria, executio non fiat in persona rei, sed in bonis illius; ideòque nihil interfit fisci, utrum reus personaliter, an per Procuratorem compareat. Sic in specie admitti Procura-

torem, dum agitur de pœna relegationis, aliave minore, tenent per cit. L. 1. §. est. cum Glos. ibid. v. relegationem. Menoch. l. c. n. 103. Clar. l. c. n. 5. citatus à Pirh. n. 33. contra Abb. in c. veniens. h. t. n. 18. & 19. ubi, quòd in nullo judicio criminali regulariter intervenire possit Procurator, quam in quo imponitur tantum pœna pecuniaria. Sic quoque, quoties reus comparere per se nequit, vel impossibilitate facti, ut dum est universitas, quæ deliquit, vel impedimento juris, v. g. monialis, quæ monasterio egredi nequit; ita Pirh. l. c. cum Abb. in cap. veniens n. 14. Quin etiam dum reus carceri inclusus, vel extra territorium judicis per se comparere nequit; ut Bart. in cit. L. penult. §. ad crimen. ff. de publicis judiciis, n. 10. Quod etiam intelligendum videtur, dum agitur de pœna corporali, saltem dum reus tenetur in carcere; eò, quòd tunc judicium criminale eludi non possit, à reo nunquam durante processu per se comparente, ut Pirh. De cætero de Advocato omnino est aliud, utpote qui ad causam criminalem principalem, etiam dum agitur de pœna corporali, patrocinio suo in causis publicis defendere potest, ac debet; juxta L. 2. c. de exhib. & transmit. reis, & Ord. crim. a. 88. Lauterb. §. 13. Carpz. pr. crim. q. 105. & q. 115. nisi sit manifestus & famosus latro, Quamvis hodieum reo etiam non petenti dandus sit Advocatus, vel unus ex Assessoribus, juxta cit. ord. crim. eidemque liber ad reum concedendus accessus, qui, si denegetur, decernitur in denegantem Imp. decret. Laut. l. c.

Quæst. 13. Qualiter inhabiles ad accusandum, repelli possint & debeant ab accusando, ut non valeat processus.

1. Resp. Primò, inhabilis ad accusandum, vel quia infamis, excommunicatus, inimicus, etsi in judicio agere & accusare nequeat accusatorem suum, potest tamen excipere de inhabilitate ipsius, ac ita repellere eum ab accusatione, si ante litem contestatam opponatur: est enim talis exceptio dilatoria, & valet, quia rationem dilationis habet. Barth. in L. servus. ff. h. t. Clarus cit. q. 15. n. 3. Pirh. h. t. n. 17. Reiffenst. n. 32. Opposita verò post litem contestatam nihil prodest, seu effectum nullum habet, nisi reus, seu accusatus ignorârit hanc exceptionem sibi competere. Pirh. n. 15. cum Abb. in c. 1. h. t.

2. Resp. Secundo, potest quoque Judex, ac debet, accusatorem infamem, aut aliunde prohibitum, seu inidoneum accusare, ab accusando repellere, etiam si nec accusatus, nec ullus alius contra talem accusatorem excipiat, idque ex officio, seu ratione reip. cujus interest, illegitimum accusatorem non admittere. arg. c. 1. h. t. Quòd si verò nec accusatus, aut quisquam alius contra eum exceperit, nec Judex ex officio illum repulerit, valet processus accusationis, & effectum habet. Clar. l. cit. n. 4. Pirh. n. 17. Reiffenst. l. cit.

Quæst. 14. An, & qui obligentur accusare criminaliter?

1. Resp. Primò, supponendo cum de Lug. d. 38. §. 1. n. 1. regulariter nunquam est obligatio accusandi accusatione propriè tali, ut distincta à denunciatione, (quæ qualiter ab hac distinguitur, dicitur c. seq.) siquidem omnibus, quæ ex omissione accusationis timeri possunt, satis providetur denunciando judicialiter delinquentem apud judicem vel fiscalem: atque ita opus non est, ut aliquis